

Ferry Molenaar

Transcript

Ferry op bezoek

Op bezoek bij Hilbert - 8 juni 2022

[Klik hier om de aflevering te beluisteren >>](#)

Het maken van deze podcast kost geld. Vind je dit verhaal interessant? Help me dan in de vorm van een donatie voor de reiskosten of het maken van dit transcript.

[Klik hier om te doneren >>](#)

Het transcript begint hier

Ferry (*Intro op muziekje*): Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet. Ik heb mijn moeder dat vaak tegen me horen zeggen tijdens mijn jeugd. Persoonlijk ben ik meer van de wat positievere variant: Gun een ander wat je jezelf ook zou gunnen. En die uitspraak brengt me bij mijn gastheer van deze keer. Hij probeert anderen te laten genieten van theater door zijn eigen genot te delen en het resultaat daarvan inspireert hem om dat alleen nog maar vaker te willen doen. Klinkt cryptisch, vind je ook niet? Ah, hij kan het zelf ook veel beter uitleggen. Daarom ga ik deze keer op bezoek bij Hilbert.

(*Met intromuziekje*) Waardoor laat jij je inspireren. (*Echo-effect: Waardoor laat jij je inspireren. Waardoor laat jij je inspireren.*) Mijn naam is Ferry en als podcastmaker hou ik van inspirerende verhalen. In deze podcast praat ik met mensen die mij inspireren (*echo-effect: mij inspireren, mij inspireren*). In de hoop dat jij ook op nieuwe ideeën komt.

Ik heb Hilbert leren kennen tijdens de productie van een podcast over audiodescriptie. Ik maakte een reportage in Ouwehands Dierenpark in Rhenen en hij was daar als blindentolk. Iets zei me: Jij hebt veel te vertellen.

Muziekje loopt door tot 01:38

Hilbert: Mijn naam is Hilbert Geerling. Ik ben blindentolk, maar niet alleen want ik treed ook op als goochelaar. Ik maak jeugdtheater en in mijn vrije tijd doe ik heel veel aan vormgeving. Ik vind het leuk om flyertjes te vormgeven en posters en dat soort dingen. En dat komt omdat ik vroeger tekenleraar ben geweest.

Ferry: Oké.

Hilbert: Dus dat tekenen dat zit er altijd nog een beetje in, vind ik leuk. Ben trouwens ook wiskundeleraar geweest maar om nou in je vrije tijd sommetjes te gaan zitten oplossen, nee, zo zit ik dan weer niet in elkaar.

Ferry: Er zijn mensen die sudoku's doen.

Hilbert: Ja. Ik doe iedere dag zeker één of 2 sudoku's.

Ferry: Oké.

Hilbert: Dat dan weer wel. Ja, daar heb je me dan toch weer te pakken.

Ferry: Hoe word je blindentolk, daar wil ik zo even op terugkomen.

Hilbert: Ja.

Ferry: Goochelaar, wiskundedocent en vormgever.

Hilbert: Oké, dan ga ik aan het begin.

Ferry: Vooral die combinatie.

Hilbert: Ja, dan ga ik gewoon mijn levensverhaal vertellen. Ik zal proberen dat niet al te lang te doen, want dan komt alles langs. Toen ik heel klein was, echt heel klein, 5 en nog wel jonger, want mijn moeder zei dat ik daarvoor al een keer mijn hele beddenlaken had betekend met een onderwaterwereld. Dus ik heb serieus met een stift op mijn bed. Ja, dus dat laken waar ik op lag, heb ik een onderwater met zeewier en vissen en haaien en zeepaardjes en alles erop en eraan. Gewoon, ik hield van tekenen. Ik vond tekenen superleuk, ik tekende heel veel, heel vaak. Twee: Ik vond goochelaars intrigerend. Ik vond goochelaars fantastisch. En als ik al in bed lag om 11 uur en er was een goochelaar op televisie, dan haalde mijn moeder mij uit bed en zei ze: Hilbert, wakker worden. Er is een goochelaar op televisie. En dan mocht ik heel even naar die goochelaar kijken en daarna moest ik gewoon weer naar bed. Dat goochelen vond ik prachtig. Dan word je wat ouder, en op gegeven moment was een jaar of 9, 10. misschien. En toen ontmoette ik een goochelaar. Die man was bij ons op visite. Ik wist helemaal niet dat die goochelaar was.

Ferry: Kwam bij jullie thuis.

Hilbert: Ja, die was bij ons thuis. Hij moest iets bespreken met mijn moeder. En nou ja die man kreeg een kopje koffie en ik kreeg dan limonade en ik heb nog 2 zusjes die kregen ook wat te drinken. Allemaal prima. En we kregen een bonbonnetje erbij, want ja visite dan zorg je voor bonbonnetjes, dus die man krijgt een bonbonnetje. Hij pakt een bonbonnetje in zijn hand, doet zijn hand dicht, doet 'm weer open, is dat bonbonnetje weg. En hij zegt: Hé, krijg ik geen bonbonnetje. Zo naar mij toe, zo van: Zag je dat? En ik denk: Snotverdorie, er zit een echte goochelaar naast me, en ik vond goochelaars prachtig, heb ik net uitgelegd, maar dat zat er nu gewoon eentje naast me. Dus ik heb echt serieus gezeurt totdat die mij uitlegde hoe dat trucje ging. Want hij moest iets bespreken met mijn moeder. Dus mijn moeder had op gegeven moment gezegd: Maar nu gaan jullie allemaal

naar je slaapkamer. Dus ik zeg: Nee, ik ga echt niet, ik ga niet naar boven voordat ik weet hoe dat trucje werkt. Dat heeft-ie me dus uiteindelijk ook, om van me af te zijn, heeft-ie dat trucje aan me geleerd. En ik heb dus geleerd hoe je een bonbonnetje in je hand kan doen dat het daarna verdwenen is. En dat was helemaal zo makkelijk niet. Dus ik heb echt, echt heel lang geoefend en ik heb goed geoefend. Ik wilde dat kunnen. Dus ik vreselijk geoefend. En toen kwam ik die man, een week of 2 later kwam ik hem weer tegen. Ik had een gulden bij me en ik doe die gulden in mijn hand en ik doe mijn hand open en die gulden die was weg. En de grap is, dat maken goochelaars best vaak mee, dat er kinderen naar je toe komen van: Ah, mag ik een trucje leren. En als je ze dan leert dan zijn ze blij.

Ferry: Ja.

Hilbert: Het komt maar zelden voor, dat weet ik nu ook, omdat ik nu zelf goochelaar ben.

Ferry lacht

Hilbert: En er zijn heel veel jongetjes ook naar mij toegekomen. Maar het is ook mij maar zelden voorgekomen dat dat jongetje daarna ook daadwerkelijk heel hard gaat repeteren, heel hard gaat oefenen tot die dat trucje kan, want het is toch net iets te moeilijk eigenlijk, net iets moeilijker dan je denkt. En die jongetjes willen wel een trucje kunnen, maar oefenen dat is weer een heel ander verhaal. Hij was wel onder de indruk van hoe ik dat trucje deed. Dus zegt-ie: Nou, kom jij maar eens langs vriend, dan wil ik je nog best nog een paar trucjes leren. Dus toen heb ik leren goochelen en toen werd ik dus, toen was ik inmiddels, ik leerde dat, leerde dat, leerde dat en deed er niks mee. Maar op gegeven moment was ik een jaar of 14 en toen heb ik opgetreden op het verjaardagsfeestje van mijn neefje. En dat beviel wel echt heel goed. Dus toen ben ik voor de hobby een beetje gaan goochelen, ik ging nieuwe trucjes verzinnen, kopen enzovoort enzovoort enzovoort. Dus dat was gewoon een beetje een soort hobby. Ja, toen ging ik naar de zeevaartschool, toen ik 17 was inmiddels. Voor het slagen van m'n havo kreeg ik van mijn ouders geld om nog meer goocheltrucjes te kopen, dus dat was helemaal mooi, had ik echt goeie trucjes, hoefde ik ze niet meer zelf te maken, maar waren het gewoon echte. En de zeevaartschool is wel een beetje raar verhaal, mijn vader heeft ook gevaren, dus ik dacht gewoon: Dat wil ik ook. Maar toen ik op die zeevaartschool zat dacht ik van: Nou, ik weet niet of dit het echt is. Ik wil eigenlijk liever iets met kinderen doen en toen heb ik de overstap gemaakt naar de lerarenopleiding en op die zeevaartschool krijg je heel veel wiskunde. Dus daar was ik inmiddels gewoon goed in geworden. Dus ik dacht: Nou dan word ik toch wiskundeleraar, want er is werk zat. Maar je moest 2 vakken kiezen en toen dacht ik doe ik ook tekenen want dat was mijn andere lieve, liefde zeg maar. Ik heb altijd getekend.

Ferry: Weer refererend aan dat je getekend hebt met de onderwaterwereld.

Hilbert: Ja precies. En ook als ik aan mijn huiswerk zat, ik zat zelden aan m'n huiswerk, zat altijd te tekenen. Ik tekende en ik tekende en ik tekende, en de buurvrouw had een hond: Ah, wil je die hond voor me tekenen. Tuurlijk, dan tekende ik die hond en die heeft daarna bij haar aan de muur gehangen. En dat was gewoon mijn hobby, en toen dacht ik,

nou wiskunde kan ik goed, tekenen, nou eigenlijk ook wel en vind ik ook heel erg leuk, dus ik ga wiskunde- en tekenleraar worden. Ik heb ook een paar jaar als wiskundeleraar voor de klas gestaan. Maar toen kreeg mijn vrouw een baan aan de andere kant van Nederland en inmiddels hadden we ook 2 kinderen. Maar doordat we moesten verhuizen, moest ik mijn baan opzeggen. En toen zei ik: Weet je wat, ga jij toch werken dan ga ik gewoon thuis voor de kinderen zorgen. Dus het plan was dat ik 4 jaar lang of zo. Totdat de jongste naar de kleuterschool ging, dat ik huisman zou zijn, voor de kinderen zorgen, boodschappen doen, eten koken, de hele mikmak. En daarna zou ik gewoon weer voor de klas gaan, want wiskundeleraars, nou daar is altijd een tekort aan dus dat was geen enkel probleem geweest. Alleen toen had ik plotseling heel veel tijd. Ik ging met de kinderen boodschappen doen. Ik ging, met de jongste ging ik naar de geitjes en daarna naar huis en dan moest-ie naar bed en dan dacht ik: Nou, wat zou ik nou eens gaan doen. En stofzuigen, ja dat vind ik één keer in de week ook wel genoeg. Dus toen ben ik meer werk gaan maken van het goochelen. Ik ben verhalen erbij gaan bedenken. Ik ben het theaterleraar gaan maken en ik had ook tijd om af en toe op te treden. Dus ik ging plotseling in plaats van, nou ja één keer in de 3 maanden optreden, ging elke maand optreden en het beviel wel en mensen vonden me goed. En toen ging ik 2 keer in de maand optreden, ging ik 3 keer in de maand optreden. En toen moest ik echt serieus een oppas zoeken, zeg maar, voor de kinderen, want het kwam wel een beetje te vaak voor. Maar na een jaar of 3 trad ik zo vaak op dat ik bijna net zoveel verdiende als dat ik voor de klas stond. Dus toen dacht ik: misschien moet ik hier mijn werk van maken. Dus toen ben ik van het goochelen mijn werk gaan maken. Toen kwam Arlette Hanson, die had namelijk een circus wat rondreisde door theaters in Nederland en die zocht een goochelaar voor tijdens de afbouw van de leeuwenkooien, dat mocht toen nog, leeuwen in het circus. En nou ja, dat was één van mijn eerste professionele klusjes. Dus ik kreeg een contract voor 2 maanden om iedere dag tijdens het afbreken van de leeuwenkooi een goocheltruc te doen. En in datzelfde jaar, vlak voordat we op tournee gingen, werd ik ook nog eens Nederlands kampioen goochelen. Dus ik won een prijs, vooral omdat ik zo origineel was in het bedenken van verhalen zeg maar. Ik was niet een traditionele goochelaar met een tafeltje met trucjes. Nee.

Ferry: Je deed niet trucje op trucje, maar je deed er iets bij.

Hilbert: Ja. Ik deed feitelijk een heel toneelstukje, met personages. Ik speelde typetjes, was allemaal heel grappig. En toen won ik die Nederlands kampioenschap. Toen zei Arlette: Ja maar als jij Nederlands kampioen goochelen bent, dan mag je wel wat vaker een trucje doen in mijn voorstelling dan alleen tijdens de afbouw van die kooi. Nou vond ik natuurlijk prima, had ik nog meer werk. Dus ik heb daar 2 maanden gewerkt in dat circus en in principe was dat klaar. Ik ging naar huis en ik vond het leuk en nou ja, een maand of 2 verder dacht ik: Het circus gaat volgend jaar weer op reis en het was wel 2 maanden werk en waarom bel ik haar niet gewoon op. Dus ik heb Arlette gebeld van: Mag ik nog een keer mee. Nou, zegt ze, Als jij dat wil mag je best nog een keer mee. Nou dat is gierend uit de klauwen gelopen want inmiddels zit ik al of heb ik iets van 17 jaar met het circus meegereisd. Op een gegeven moment ben ik zelfs de chef techniek geweest. Een hele mooie periode ook en ik heb dus ook een hele leuke relatie met Arlette en die zat op een gegeven moment in een soort brainstormgroepje om te kijken of ze dat circus wat

meer aandacht konden geven. Een beetje een soort pr-brainstormgroep. En toen bedachten ze dingen als circus op de maan, dat we dan allemaal met verrekijkers of hoe noem je die dingen, sterrekijkers en allemaal naar de maan gingen zitten kijken naar die voorstelling. Dat is natuurlijk onzinnig. Maar dat is het leuke van brainstormgroepjes. Je mag alles roepen wat je maar wil. En toen had ook iemand geroepen. Ja, circus maken voor blinden, ha ha ha, ook leuk, poeh poeh.

Ferry lacht

Hilbert: Zo hadden ze allerlei dingen en sommige dingen schiet je meteen af en andere dingen die hou je in je achterhoofd. En ik geloof dat ze dat circus voor blinden, dat ze dat afgeschoten hadden, dat wouden ze echt niet doen.

Ferry: Dat stond naast circus op de maan.

Hilbert: Ja, dat was ongeveer even raar. Maar toen kwam in Brabant op een dag een juf van een school, een blindenschool, en die zei kunnen wij niet met ons hele groepje achter de schermen kijken bij jullie circus. Nou, was geen enkel probleem, dus dat kon wel. En toen zeiden we van: Ja, maar stel nou dat we ze op het balkon zetten en ik ga er middenin zitten en ik ga gewoon zeggen wat er op het toneel gebeurt. Dat is pas gaaf. Maar ja, kan natuurlijk niet, want de rest van het publiek heeft een kaartje gekocht. En als je een kaartje hebt gekocht en er zit een vent op het balkon aan een groepje kinderen te vertellen wat er allemaal gebeurt, ja dat wil je niet, dat kan gewoon niet. Dus Arlette is toen wel door gaan enken, die dacht van: Ja, maar wacht even, het kan gewoon wel. Hoe fantastisch zou het zijn als het echt kan, dit. En toen is ze gaan oriënteren. En toen bleek, ja, en nog kom je erachter dat we in Nederland gewoon ver achterliepen, dat in Engeland al 30 jaar lang audiodescriptie in het theater bestaat en dat het gewoon een ding is. Je kan gewoon in de microfoon praten met een zendertje. Als je blind of slechtziend bent heb je een ontvanger en een koptelefoon en je hoort gewoon wat er gezegd wordt en er wordt gewoon verteld wat er te zien is. Hoe simpel kan het zijn. Waarom hadden we dit nog niet eerder? Nou, weten we niet, maar beter laat dan nooit. Dus zegt Arlette tegen mij, we gaan eht doen. We gaan het gewoon doen. Ja. En toen zei ik: Heb je dan al iemand om dat te doen. Wie gaat dat dan in die microfoon praten. Nou zegt ze: Ik heb wel iemand in gedachten. En toen zei ik: Nou als ik het maar ben dan.

Ferry en Hilbert lachen

Hilbert: Nou, zegt ze, je bent het inderdaad. Ja, en zo is het gekomen. Zo simpel, of simpel, ja. Het is best een lang verhaal alles bij mekaar.

Ferry: Maar als je het in een rustig tempo meemaakt is het simpel.

Hilbert: Maar ja, zo simpel was het. Het leek mij echt fantastisch om te doen. Wn volgens mij kon ik het ook. Dat dacht ik tenminste. Ik denk: Ja, ik kan heel goed kletsen, ik kan heel goed improviseren. Ik kan kijken, ik heb verstand van theater. Dus wat er op het toneel gebeurt. Ik kan zien wat de essentie is, wat er belangrijk is, visueel gezien. Ja, dat ga ik dan gewoon vertellen. Nou het lijkt me echt helemaal top. En toen ze zei dat ze inderdaad aan mij dacht daarvoor was ik helemaal klaar, doen, klaar. Nu, meteen.

Ferry: En dat doe je nu nog steeds

Hilbert: En dat doe ik nu nog steeds. Inmiddels al misschien wel 10 jaar of zo, ikw eet niet hoe lang we het doen.

Ferry: En ook nog steeds goochelaar.

Hilbert: Ja. Ik goochel nog steeds.

Ferry: En sudoku's.

Hilbert: En sudoku's. Ik heb een app op mijn telefoon met sudoku's, krijg iedere dag een nieuwe sudoku, ja.

Ferry: Zou jij voor mij, ja, ik weet het, maar voor de luisteraar, het beroep blindentolk willen toelichten. Want je hebt het net wel uitgelegd hoe het ontstaan is, globaal uitgelegd wat het inhoudt en met een zendertje en een koptelefoon vertellen, maar wat vertel je dan?

Hilbert: Ja, dat die vraag 'Wat is een blindentolk'. Die wordt echt heel vaak gesteld.

Ferry: Dat weet ik, daarom stel ik hem ook.

Hilbert: Ja precies. Als ik het aan mensen zeg, ik ben blindentolk. De eerste reactie is: 'O, kun je gebarentaal?' Dan zeg ik: Nee, ze zijn niet doof, maar...

Ferry en Hilbert lachen

Hilbert: Dit is echt hé, niet alleen bij mij, alle blindentolken krijgen diezelfde vraag 'O, kun je gebarentaal'.

Ferry: Is er een FAQ voor blindentolken, voor mensen die geïnteresseerd zijn?

Hilbert: Nou, die zou er best kunnen komen, ja, nee ik denk niet dat die er is.

Ferry: Nou, dan ontstaat die hier.

Hilbert: Ja, oké, dit is vraag 1. Dit is serieus vraag 1.

Ferry: Kan je gebarentaal.

Hilbert: Néé, ik kan geen gebarentaal.

Ferry en Hilbert lachen

Hilbert: En dat is best wel een dingetje, want sommige theaters die dachten, zeker in het begin, kijk nu kennen ze ons, dat ze net als bij een gebarentolk er iets voor moesten doen. Een gebarentolk die staat op het toneel. Naast het toneelstuk in een spotje. En als het toneel donker moet zijn, omdat het nacht is of omdat het spannend wordt dan staat die blindent... O sorry, nu doe ik het zelf. Dan staat die gebarentolk die staat wel in dat spotje, want die moet je goed kunnen zien, dus die bepaalt voor een deel ook het toneelbeeld.

Ferry: Ja.

Hilbert: Dat betekent als je niet doof bent en je hebt een kaartje gekocht voor het toneelstuk dan staat er toch best wel een behoorlijk afleidend ding links op het toneel. Terwijl jij naar een toneelstuk wil komen kijken. Maar dat is bij een blindentolk totaal niet aan de orde. Ik zit achterin de zaal achter glas, niemand hoort mij, niemand ziet mij en het enige wat ik doe is vertellen wat er op het toneel te zien is en daar heeft dus verder niemand last van. Het is superhandig. Ik heb een microfoon, nou zoals net gezegd met een zendertje en alles wat ik zeg is te horen in de koptelefoon van de mensen die een koptelefoon op hebben. En ja, dan ga ik gewoon simpelweg kijken naar de voorstelling. Ik ben de ogen van degenen die niet kunnen zien. En ik vertel gewoon wat er te zien is. Ik kan natuurlijk niet alles vertellen, want er is vaak heel veel te zien.

Ferry: Vast genoeg om het verhaal te volgen.

Hilbert: Ja precies. Ik ga vertellen wat er belangrijk is, wat je nodig hebt voor het verhaal, want ik heb maar één doel, dat is echt een soort heilig doel. Ik wil dat iemand die niet kan zien dezelfde ervaring heeft in het theater als iemand die wel kan zien. Dus je moet het even spannend vinden. Je moet het even grappig vinden. Je moet hetzelfde gevoel erbij krijgen. Dat is mijn taak. En dat betekent dat ik ook de voorstelling heel goed moet kennen. Ik ken de voorstelling bijna uit mijn hoofd. Ik zie 'm een keer of 10. Één keer live en daarna op video, ik heb het script. Ik weet precies wat iedereen gaat zeggen en dan ga ik op zoek naar de belangrijke visuele informatie. Dat kan zijn dat iemand van links naar rechts loopt en een boek pakt. Het kan ook zijn dat het licht van kleur verandert van blauw naar rood. Het kan alles zijn, als het maar van invloed is op het verhaal. Als ik maar denk: dit is belangrijk of grappig of...

Ferry: Het voegt iets toe aan de sfeer ofzo.

Hilbert: Het moet absoluut iets toevoegen, ja.

Ferry: Mooi.

Hilbert: En ja dat is het enige wat ik doe. En soms heb ik daar heel weinig tijd voor, want je hebt natuurlijk verschillende soorten theater, je hebt theater waar heel veel in gepraat wordt. Dat betekent dat ik weinig kan zeggen, want als je in de zaal zit wil je wel horen wat die acteurs te zeggen hebben. Dus ik moet tussen de tekst door praten. Ja en soms heb ik maar 3 seconden om een aantal dingen duidelijk te maken. En dat is de, nou toch wel een beetje zeg maar de kunst van dit vak.

Start muziekje

Ferry: Waardoor laat jij je inspireren? (*Echo-effect: waardoor laat jij je inspireren, waardoor laat jij je inspireren?*)

Hilbert: Jee, dat is echt wel een moeilijke vraag. Terwijl ik word heel vaak geïnspireerd. Ik raak geïnspireerd door theater, maar ook door muziek. Ik ben emotioneel, zeg ik weleens, een wrak. Als het een goed theaterstuk is zit ik te huilen. En die ontroering die ik voel, die ik krijg als ik naar het theater kijk, die inspireert mij om het ook aan andere mensen te

willen laten voelen. Aan iedereen, ik gun iedereen dat gevoel wat je krijgt van mooi theater of mooie muziek, dat gevoel, want ik vind het echt een prachtig gevoel. Dat wil ik doorgeven als het ware. En dat is wel grappig want die inspiratie die komt als het ware terug omdat ik na afloop van een voorstelling ook altijd weer even naar beneden ga en daar staan dan mensen die naar mij hebben geluisterd. En als ik dan bij hun de ontroering zie over hoe ze het hebben gevonden bij die voorstelling. Ja dat inspireert mij dan zeg maar nog meer.

Ferry: Dit is wat ik ook aan het begin van deze aflevering al bedoelde, gun een ander wat je jezelf ook zou gunnen. En dat is precies wat Hilbert hier doet. De emotie die hij voelt bij het kijken naar een theaterstuk probeert hij over te brengen aan iemand anders. En als-ie diezelfde emotie ziet weet hij dat het geslaagd is en dat geeft mooie energie.

Wat ik mooi vind is dat je het hebt over dat het je inspireert dat, ja je zegt zelf als je kan zeggen dat je jezelf was, dat je het omschrijft als dat je je soms een emotioneel wrak voelt, hoe zeg je dat netjes.

Muziekje eindigt

Hilbert en Ferry lachen

Hilbert: Ja, een emotioneel wrak.

Ferry: Zonder dat ik dat stempel op je wil drukken, want ik vind dat alleen maar een mooie eigenschap van mensen. Maar dat je het doorgeeft. Dus dat je er zelf emotioneel van wordt dat je het doorgeeft en daarmee aan anderen inspireert en dat dan weer weerspiegeld ziet zeg maar. Het is als ik het jou zo hoor zeggen dan klinkt het echt alsof dat cirkeltje naadloos rond is.

Hilbert: Ja. Nou, sterker nog, het is ook een versterkend cirkeltje. Dus het is een vicieuze cirkel omhoog. Het versterkt mij en daardoor denk ik ook wat ik zeg en daardoor ook weer de reacties van het publiek.

Ferry: Ja.

Hilbert: En ik ben nu begonnen met een opleiding en toen zat ik wel wat krapper in m'n tijd en ik moest dus wat dingen afschuiven. En ja, dan kwam ook dit langs, moet ik nou gaan stoppen met audiodescriptie, maar dat kan ik niet.

Ferry: Ik wou net zeggen, dan dat stop je eigenlijk met iets wat je energie kost, maar ook bakken met energie oplevert.

Hilbert: Oplevert, precies. En want dan, dat maakt die cirkel kapot. Maar dat moet niet, want die is te mooi, die is gewoon te mooi.

Ferry: Hoe heb je dat opgelost?

Hilbert: 's Nachts werken.

Hilbert en Ferry lachen

Hilbert: Ja, nee, ik ben nu bezig met wat dingetjes afstoten. Ik, nou ik doe wat vormgeving, postertjes maken, is allemaal leuk.

Ferry: Ja.

Hilbert: Maar dat heb ik allemaal afgestoten. Dus ik heb gezegd: Oké ik ga geen vormgeving meer doen, hier in het dorp hebben we een dorpskrantje zeg maar, deed ik ook de vormgeving van en zo zijn er nog een paar dingen, boekjes die ik maak voor mensen. Ja, daar ben ik allemaal mee gestopt. Dus je moet keuzes maken en.

Ferry: Je doet dan geen vormgeving meer, maar nog wel blindentolken.

Hilbert: Ja, ja.

Ferry: Goochelen.

Hilbert: Ja.

Ferry: En dan die opleiding.

Hilbert: En dan die opleiding.

Ferry: Wat voor opleiding doe je?

Hilbert: De pabo.

Ferry: De pabo?

Hilbert: Ja.

Ferry: Je was al...

Hilbert: Ja. Je bent wiskundeleraar voor het voortgezet onderwijs.

Ferry: Ja.

Hilbert: Maar dan mag je niet in het basisonderwijs lesgeven.

Ferry: Ooooh.

Hilbert: En ik heb de afgelopen 25 jaar vooral opgetreden voor kinderen in de basisschoolleeftijd. Dus ik stond paar keer per week voor een groep basisschoolkinderen en dat vond ik echt, nou ja dat is vergelijkbaar hoor, dat is vergelijkbaar. Ik vond het fantastisch. Ik heb dingen meegemaakt, dat geloof je niet. Echt zo prachtig. Ik ga een voorbeeld geven. Ik had een voorstelling voor kleuters, niet 1, 30, 30 voorstellingen. Ik heb alle kleuters van Oss heb ik begoocheld, zullen we maar zeggen. Het was hartstikke leuk, één voor één kwamen al die klassen naar het theater daar, de Lievekamp in Oss. En die hebben een heel klein schattig zaaltje, daar kunnen maar 70 kinderen tegelijk in. Dus daar zaten ongeveer 3, 3 schoolklassen zaten erin met kleutertjes. Ik deed een voorstelling, maar aan het einde van die voorstelling goochel ik een konijn tevoorschijn, een levend konijn. Nou, één van die groepen was op gegeven moment speciaal onderwijs. Dat zijn kinderen nou die hebben het niet makkelijk en hun gedrag is ook niet altijd makkelijk zullen

we maar zeggen. Het was een jongetje die moest aan het begin al naast juf zitten. Dus dan weet je het al. En die zat de hele voorstelling zat-ie te draaien. Hij heeft minstens 3, 4 kinderen geschopt, geslagen. En hij was aan het draaien, over de stoel heen klimmen, alles wat, nou ja, die kon gewoon niet stilzitten. Voorstelling is afgelopen. Dan ga ik bij de deur zitten met mijn levende konijn. En al die kinderen mogen dan heel even het konijn aaien en daarna moeten ze hun jas pakken. Al die kinderen lopen, die aaien en dit jongetje was iedereen weer aan het slaan en duwen en had een lol en draaien en wegreppen en weer naar, en juf moest hem weer naar voren trekken. Hij had niet eens in de gaten dat er een levend konijn was. En ik weet ook niet of hij iets van de voorstelling heeft gezien, maar hij was continu bezig met alles en nog wat. En hij stond inmiddels vlak bij mij en hij was aan de beurt om dat konijn te aaien en hij draait zich naar me toe. En ineens ziet-ie dat konijn en er komt een soort rust over dat jongetje, en zijn hand gaat zo heel langzaam naar dat konijn, hij aait hem heel zachtjes. Hij kijkt me aan en hij zegt: Hij is zaaaacht. En toen draaide die zich om en begon weer andere kinderen te slaan en te meppen en toen rende die naast zijn jas en die heeft-ie aangetrokken. En ik heb het jongetje nooit meer gezien.

Ferry: Nee.

Hilbert: Ik vind het zo intrigerend. Dan zou ik het liefst de meester van het jongetje willen zijn om de volgende dag te kijken of ik hem weer even kan bereiken. En dan misschien 2 seconden langer.

Ferry: Ja.

Hilbert: Misschien zou ik een knuffel voor hem kopen van een konijn, dat die misschien wel een hele minuut lang even rustig kon. En mijn vingers jeuken om dan iets met het jongetje te mogen doen. En dit soort dingen. Ik ben een keer, ook speciaal onderwijs trouwens, zat een meisje achter een schot, omdat ze anders te veel prikkels had. De voorstelling was afgelopen en ze steekt de vinger op, zegt: Meneer, komt u nog eens een keer, want ik vond het heel gezellig. Nou, ik zat bijna te janken in de auto, en dat is zo mooi.

Ferry: Terwijl je weet dat ze er niets van of weinig van gezien heeft.

Hilbert: Ja, en ja, nou ja ik vind het als je het over inspiratie hebt, ik krijg inspiratie van die kinderen. Ik word geïnspireerd, ik word, ja dan wil ik iets doen, wil ik met ze, met ze van alles doen, wil ik ze voorlezen en dan wil ik ze ook wel rekenen leren. En dus dacht ik: ik ga gewoon de pabo doen. Ik ga gewoon de pabo doen en dan ga ik gewoon nog een paar jaar ook voor de klas en misschien maar 2, 2 dagen in de week. Want nou ja, sorry ik ga niet stoppen met blindentolk zijn. En ik ga denk ik ook niet stoppen met theater maken, maar 1 keer theater in de week is ook prima. En als ik 1 keer in de 2 weken een keer een voorstelling doe voor Komt 't zien, is ook prima.

Ferry: Ik vind het sowieso mooi om te horen hoe je motivatie is om naar de pabo te gaan. Je hebt me in een paar minuten dusdanig overtuigd.

Hilbert: Ga je nou de pabo doen?

Ferry: Ik ga niet, nee, vooral dat ik niet de pabo moet doen.

Hilbert: Ooh, nou ieder zijn ding.

Ferry: Ik snap heel goed dat jij het gaat doen.

Hilbert: Ja.

Ferry: En wat ik dus heel mooi vind en dat is denk ik ook waar ik zelf naar op zoek ben waar ik af en toe wat moeite mee heb om daar de weg naar boven in te vinden is dat je iets vindt bij jezelf wat je, wat je raakt, denkt: Hey, daar zou ik iets in willen of kunnen betekenen. En dan stappen zet om daar ook iets in te kunnen gaan betekenen.

Hilbert: Ja.

Ferry: Misschien niet voor dat jongetje of voor dat meisje maar wel voor de volgende, het volgende jongetje of het volgende meisje dat je tegenkomt. En dat vind ik gewoon een hele mooie insteek om nog even een paar jaar terug naar school te gaan.

Hilbert: Ja, niet alleen dat. Ik denk toch wel dat dat een beetje mijn hele leven bepaalt. Als je iets wil, probeer het gewoon. En kijk, en niet alles kan hé. Er zijn ook mensen die zeggen: Als je maar wil, dan kun je het. Dacht het niet. Ik wil veel meer maar niet alles kan. Er zijn ook dingen die mislukken. Maar er zijn ook dingen ja, ik heb een soort zeg maar instelling van ja als het kan, doe het gewoon.

Ferry: Ja.

Hilbert: Ik kan best nog een voorbeeld geven wat ik zelf heel erg leuk heb gevonden, heb ik ook veel van geleerd. Mijn vader had contact met iemand die nou ja, die deed de organisatie van schooltjes in vluchtelingenkampen in Libanon en mijn vader zegt: Die kinderen hebben het echt niet leuk daar. Nee, natuurlijk niet, die zitten in een vluchtelingenkamp in Libanon. Die zijn gevlucht, Syriërs meestal, of Palestijnen, en die kinderen die zitten daar en en die gaan wel naar school maar heel erg prettig is 't natuurlijk niet. Hij zegt: Kun jij aar niet eens heen om te goochelen. Ja, natuurlijk, want ik kan dat. Ik kan dat, ik kan een kaartje kopen voor een vliegtuig, ik kan daarheen gaan, ik kan gewoon goochelen. En heel vaak zeggen mensen tegen mij: Waarom heb je dat gedaan?

Ferry: Omdat het kan.

Hilbert: Omdat het kan. En moet je kijken hoeveel kinderen ik daar blij heb gemaakt.

Ferry: Ja.

Hilbert: En serieus ik heb daar verschrikkelijke dingen gezien, want het is echt verschrikkelijk. Maar als ik dan zo'n kind een uurtje kan laten lachen. Ik heb zo veel kinderen daar gezien die hebben gelachen en die leerkrachten die vonden het prachtig. We hebben gewoon lol getrapt, gewoon even lol getrapt. Ja en dan vragen ze: Waarom heb je dat gedaan? Ja mafkees, waarom niet? Als het binnen jouw mogelijkheden ligt, gewoon lekker doen.

Ferry: Ja.

Hilbert: En ja ik ben natuurlijk dat, ik ben ook gewoon vind ik zelf een enorme bofkont dat ik in de situatie ben waarin dat ook kan. Mijn vrouw vindt het ook allemaal prima. Die vindt alles goed. We laten elkaar op dat gebied heel vrij, wil ik iets, prachtig, wil zij iets, ook prachtig. Oh wil jij aan de andere kant van Nederland werken? Nou dan ga je toch aan de andere kant van Nederland werken, ik ga wel mee. Dus we proberen mekaar niet af te remmen. Ja. En als je dit dan niet doet, ja als je dan ergens een weggetje ziet waarvan je denkt dat is een mooi weggetje. Ja dan ga je dat in.

Ferry: Heb je het gevoel dat je nog meer dingen zou willen doen in het leven? Ik vind de vraag heb je nog wensen voor de toekomst bij jou geen goede vraag, want ik denk dat jij als er iets op je pad komt dan komt het op je pad.

Hilbert: Nou ja, er zijn best dingen. Er is zoveel. Ja. Je kunt ook niet alles. Je kunt nu niet alles, je moet keuzes maken. En het is wel zo dat dit, het lesgeven in het basisonderwijs heb ik altijd in mijn achterhoofd gehad. Dus ik heb altijd zoiets gehad van zou ik een goede leraar zijn? En nu kan het.

Ferry: Maar is het dan zo dat je er nu een doel voor hebt gevonden dat je denkt...

Hilbert: Misschien was het wel een soort midlife crisis achtig ding van: Ja maar straks ga ik dood en heb ik het niet gedaan. Ja. En dan dat er zijn meer dingen waarvan ik denk ah dat had ik eigenlijk echt wel graag willen doen. Voor sommige dingen ben ik gewoon te oud, en van andere dingen zeg je: Nou ja, oké dat dan maar niet. Maar dat lesgeven, dat heeft me toch altijd heel erg getrokken en daarvan heb ik echt zoiets van: Ja, ik mag niet straks doodgaan dat ik dat niet heb geprobeerd. Ja. En ook als ik het nu niet doe dan gaat het niet meer gebeuren natuurlijk. Ik ben 55, dus als ik het nu doe kan ik nog 10 jaar voor de klas. Nou is precies mooi.

Ferry: Ja. Wil je zelf nog iets kwijt. Ben ik iets vergeten van jou wat je graag kwijt wil?

Hilbert: Weet niet zo goed wat ik allemaal gezegd heb.

Ferry: Ik vind vooral mooi dat ik nu het gevoel heb dat je, er is net wel een kwartje gevallen van dat ik denk: O dus dit is Hilbert.

Hilbert: Oké.

Ferry: Dat vind ik mooi.

Hilbert: Oké.

Ferry: Ja.

Hilbert: Dat is goed. Als dat gelukt is, dan ben ik daar wel blij mee.

Ferry: Absoluut.

Muziekje start

Hilbert: En soms kom je pas achteraf ergens achter hé. Want we hebben ook audiodescriptie, want hoe enthousiast ik ook reageerde toen we het bedachten, de werkelijkheid is vele malen mooier. Dus.

Ferry: Maar dat is toch mooi dat je dan aan de tekentafel staat en al denkt: wat is dit mooi. En dat je dan stel dat je het huis zou zijn en bij de tekentafel denkt oh dit is mijn droomhuis. En dat dan nadat het gebouwd is het huis nog mooier is dan dat je ooit had durven.

Hilbert: Ja, dan is het een droompaleis. Ja, ja zeker. Ja, maar zo is het ook.

Ferry: Dan ben je toch gelukkig.

Hilbert: Nou, o, ik ben absoluut gelukkig. Serieus.

Ferry: Je hoorde mij ook niets anders zeggen.

Hilbert: Nee nee, ik zou niet weten. Ik heb ook nog een kleinkind, man. Nou ja als ik morgen dood neerval, dan hoeft niemand te treuren, dan...

Ferry: Feestje bouwen.

Hilbert: Feestje vieren op het leven.

Ferry: Eerst de pabo afmaken.

Hilbert: Ja. Het liefst wel eerst de pabo, ik wil ff nog lesgegeven hebben.

Ferry: Hé, ik denk dat jij er nog wel even bent.

Hilbert: Ik hoop het maar.

Ferry: Ik denk het wel.

Hilbert: Bedankt.

Ferry: Bedankt voor dit gesprek.

Hilbert: Graag gedaan.

Overgang naar outro met roffeltje erin

Ferry: Wat neem jij mee uit dit gesprek? Ik ben benieuwd naar jouw reacties. Laat ze achter op ferrybezoekt.nl/hilbert. Op die pagina vind je ook de link naar de website van Hilbert, alsmede een link naar de podcast over audiodescriptie waarin het interview te horen is in Ouwehands Dierenpark dat mij inspireerde voor dit gesprek. Benieuwd wat ik voor jou en jouw podcast kan betekenen? Laten we dan een keer afspreken. Mijn contactgegevens staan op podcastcreator.nl

[Bestel hier je eigen transcript zoals deze >>](#)